

сото за да има да си яде спокойно въ килийката си :
sé at gloriam Dei (за славата Божія).

Князът поблагодари Г. Маркиза и отца Исидора за дѣто показахъ готовность да ся притекжтъ на призовката му и имъ расказа, но съ тонъ още по съкръшенъ приключеніето отъ миналата нощъ, като ги моляше да си кажжтъ мнѣніето врѣхъ какво трѣба да прави слѣдъ това.

— Възможно ли е! беше първата дума на Маркизата. О! срамно!.... грѣшно!.... скандалъ!.... тя мома е загубена!

— Да, загубена! потвърдяваше отецъ Исидоръ безъ да си издигне очитѣ отъ чешата, дѣто умокриваше бишкотуритѣ и лапаше — да, загубена!

— А! то е една серіозна работа, драгій Княже, твърдѣ серіозна!

— Твърдѣ серіозна — бжбреше и калугеринтъ.

— Правителство, законъ, вѣра и спокойствіето на съвѣстѣта изискувать щото да ся зематъ завчасъ потрѣбнитѣ мѣрки.

— Хубаво казва Г. Маркиза — и азъ съмъ на туй мнѣніе — трѣба да ся зематъ завчасъ потрѣбнитѣ мѣрки.

— Подиръ този скандалъ, продължаваше Маркиза, вѣрвате ли мой друже, че Князь Орловъ ще съизволи на сына си за да земе Варваръ? Никой пжтъ!

— Никой пжтъ, повтори калугеринтъ.

— Колко тайно и да ся държи за това приключеніе пакъ ще го научатъ много мина.

— Много мина, избжбра и отецъ Исидоръ.

— И тогива излагате ся предъ едно отказваніе отъ страната на Княза и ще станете за смѣхъ на цѣлій Краковъ, когато напротивъ ако направите една работж ще да ся оправдаете предъ лицето на сячкитѣ.